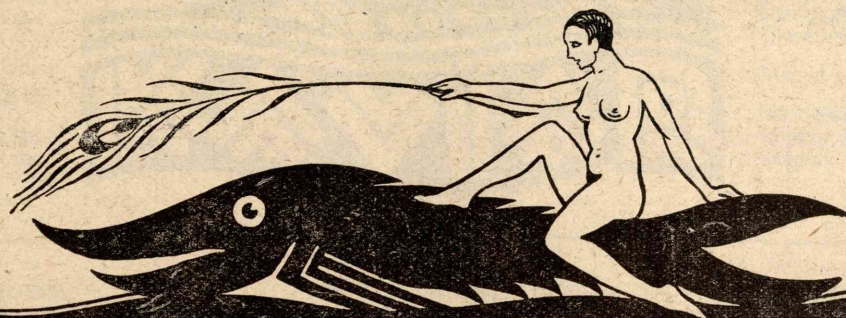

Illusztrált szám!

Illusztrált szám!

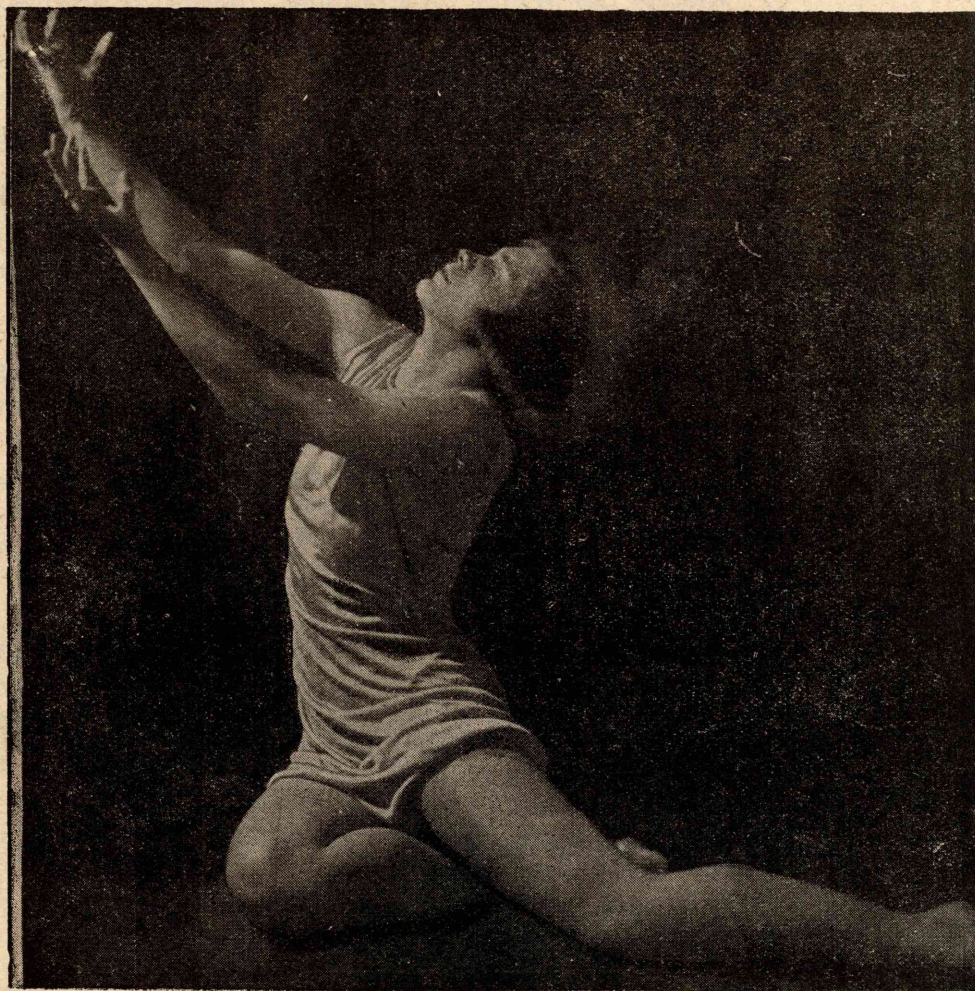
VII. évf. 32. sz.
Timișoara, 1929 június 6

Ára: 20 lei, 3 ckor., 8 dinár, 2 lira, 50 Groschen
Bucarestben 25 lei, Prix France 2 fr. 50 cent

KAVIAR

A MODERN EMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMAIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

Ritmikus tánc
— Eredeti fényképfelvétel —

Szerk
Zimis
Alea

Román
ba

Egye
201

Iugos
zlov
50 ga

Hird
és m

S

Ig
ves
nak
udv
gyo
mik
meg
laka
csit
egy
men
sze
tem
har
hag

N
Ner
nek
lenn
hol
nen
hus
nen

N
bor
gát.
nap
nya
egy

N
pró
és
tipu

Szerkesztőség és kiadóhivatalai:
Zimisoara (Temesvár) Fabrica
Alea Dumbrovei (Vadászerdei
alé) 11.

Folyószámla:

Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei

Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 2 lira; 2'50 fr. frank; 50 p

Előfizetési ára Romániában:

Egész évre	—	—	950 lei
Fél évre	—	—	480 lei
Negyed évre	—	—	240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre	100	dinár	
Csehszlovák.	"	40 c. kor.	
Ausztriában	"	6 silling	
Németországban	"	3 márka	
Olaszországban	"	20 lira	

Magyarországon " 9 pengő

Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Főszerkesztő:

IJJ. KUBÁN ENDRE

Felelős szerkesztő:

BEN GIT

Művészeti szerkesztő:

Gruher Kálmán

Hirdetési tarifa: Hasábmiliméterenként 2 lei Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Sárika, nem érdemes A bizonyosság

— L e v é l —

Eredeti kézirat Égető Sándortól.

Igen, magának irok, kedves Sárika. Annak a Sárikának, akinek már két hete udvarolok és aki tegnap nagyon megharagudott rám, mikor nagyon-nagyon szépen megkértem, hogy jöjjön fel a lakásomra és tegyen egy kicsit boldoggá, azaz legyünk egy kicsit mi is boldogok, mert hisz saját bevallása szerint, szeret. Igen, erre kértem és maga Sárika megharagudott rám, sőt faképnél hagyott.

Nem érdemes Sárika. Nem. Nem érdemes ennyire hidegnek, ennyire álszemérmesnek lenni. Hisz tudom, holnap-holnapután ugyis eljön. Ezért nem érdemes, hisz maga is husból és vérből van. Hát nem érdemes haragudni.

Nézze Sárika, nem olyan borzasztóra kértem én magát. A nagy világban ez naponta száz és száz lánynyal történik meg és még egy sem halt bele, Sárika.

Németországban egyesek próbaházasságot ajánlanak és Amerikában egy új női típus van: a flapper. Sárika,

tudja-e, mi a flapper? Az ellenkezője magának. A flapper a huszadik század leánya, az őszinte, egyenes, női típus, a könnyed, vig, flirtelő gör, aki nem veszi tragédiának a szerelmet, hanem könnyű, tavaszi szélnek. A flappernek megtetszik egy fiú, az övé lesz saját akaratából, együtt szórakoznak, sportolnak ameddig élvezik az együttlétet, aztán szétválnak. Aztán a flapper más társ után néz, aki tetszik neki. Sárika nehogy félre értsen, itt pénzről nincs szó. Tehát más társ után néz, mert hisz nem azért élünk, hogy naponta háromszor vagy négyszer együnk. Ezt maga is tudja, Sárika.

Tehát megszületett a XX. században a próbaházasság és a flapper. És maga Sárika, megharagudott rám, mert tetszünk egymásnak és azt akartam, hogy egy kicsit éljünk. Nem érdemes Sárika, higgye el, holnap-holnapután maga is belátja.

Addig is kezeit csókolja

N á r c i s s u s

Wallis barátom régi jó cimborám volt még diákkoromból és már a tánciskolában és zsurokon is rettenetesen féltékeny természetéről volt híres.

Nem csodálkoztam tehát, hogy midőn abban a városban, ahol tudtam, hogy ő tartózkodik s ahova én üzleti körutam alkalmával vetődtem, vele találkoztam s alig pár szót váltottam, a következőkkel jött elő:

— Kedves Jack barátom, ha ráérsz, kérlek szenteld nekem az estédet, meg kell bizonyosodnom és számítok segítségedre...

— Miről kell megbizonyosodnod?

— Hogy megcsal-e a feleségem, vagy nem!

Elmosolyogtam és hátba-vágtam.

— Öreg cimborá, te még mindig a régi vagy, hát mi-csoda badar dolog ez megint!

— Te nem érted a dolgot, különben nem beszélnél így. De számítok föltétlen segítségedre, nem élhetek így to-

vább, értsd meg : bizony-
ságot akarok !

■ Megígértem neki, hogy min-
denben elősegítem.

— De hol találkozunk ?

— Én most irodába me-
gyek — szólott ő — de már
ötkor hazajövök, tudod mit,
egyenesen fölmegek hozzád
a szállodába, hányas a szo-
bád ?

— Huszonkettő — mond-
tam be neki és ismét meg-
ígérve, hogy minden erőmből
segítségére leszek bizony-
ságot szerezni, elválltunk.

Tényleg szándékomban is
volt Walles mellé szegődni,
már egyrészt csak azért is,
hogy végigcsináljam ezt a
tragikomikusnak ígérkező haj-
szát, de másrészt, hogy meg-
ismerjem a feleségét, mert
meg vagyok róla győződve,
ha egyenesen ezzel a kérés-
sel lepek meg : vigy haza
és mutass be a feleséged-
nek, képes lesz féltékenysé-
gében megtagadni kívánsá-
gomat.

Szóval komoly elhatározás-
sal vártam az időpontot, hogy
barátomnak szolgálataimat
felajánlhassam, de haj, em-
ber tervez, Isten végez, mely
utóbbi jelen esetben nem
volt ugyan éppen Isten, de
egy isteni : nő.

Nem akarom részletezni a
dolgokat, hogy követtem őt,
hogy kötöttem belé, hogy
mentünk a cukrászdába, on-
nan szállodai szobámba. A
székről hogy került a sez-
lonra, onnan az ágyba, az
egész olyan fortissimóval
ment, mintha álom lett vol-
na, pedig dehogy volt álom.

Ott feküdt karjaim között
az ágyban a csodálatos nő,
teljesen meztelenül még min-
dig borzongva az elviharzott
percek vad elánjától. Gyö-
nyörű melle volt, kerek és
kemény és amint testemhez
érték ezek a nagyszerű ku-

pok, ormuk mintha szurt vol-
na, úgy nekiágaskodtak raj-
tuk a bimbók.

Mégegyszer végigcsókoltam
testét, szomjas ajakkal gá-
zoltam végig hófehér bőrén
és lihegésünk összesűrődött,
mint valamilyen misztikus,
fátyolozott, szent zene.

Amikor felemelkedtem, be-
bújt a paplan alá, csak sző-
ke haja fénylett ki alóla és
ragyogó szemei világítottak
felém.

Nyári hangok.

I.

...És sül a napon,
És szól a hölgy :
— Szép szalmából van a kala-
És szól a másik, [pom !
A melegtől félig holtan :
— Az enyém pedig
Egy szép Szalmá-tól van !

II.

Trikóra alkuszik a nőcske,
S aztán husz centimétert
Vesz belőle.
„— Vajjon elég lesz-e ?“
Kérdi a segéd tőle.
„— Óh hogyne, kérem“, —
Felel a nő szerényen,
„— Hiszen csak egy fürdőruhát
Varratok belőle !“

III.

Nyáron sok kis nő
Áttört harisnyát visel
Azért mondjuk
A közmondással mi is el :
„Madarat tolláról.
Nőt harisnyájáról !“

— Elmegyünk... ? — kér-
dezte tőlem, én az órára
néztem, háromnegyed öt
volt.

— Nem édesem, hanem
hozzám jön valaki, egy régi
jó pajtásom és iskolatársam,
azzal van egy kis elintézni-
valóm...

— Akkor én megyek, ne-
hogy itt találjon, jaj Istenem,

ha valaki megludja, hogy itt
voltam magánál.

Leültem melléje és meg-
simogattam.

— Legyen egészen nyu-
godt, nem fogja megtudni
senki sem.

Még egyszer megcsókoltuk
egymást, azután elküldött.

— Jaj, most tegye ide szé-
pen a ruhámat és forduljon
el, föl akarok öltözni.

Odatettem az ágyra a kis
selyembugyit, a parfumeilla-
tot árasztó kombinét, haris-
nyáit és engedelmesen hátat
fordítottam neki, magamban
nem éppen örülve Walles
barátom rámbizott feladatá-
nak, igazán szívesen marad-
tam volna tovább bájos, kis
partnernőmmel, bár nem tud-
tam meddig maradhat és
mik a céljai, egyáltalán nem
nézett ki kokottnak. inkább
félrelépő asszonynak, aki fel-
használja egyrészt férje tá-
vollétét, esetleg özvegy, más-
részt az én idegen voltomat,
aki holnap ki tudja már hol
leszek.

Szórakozottan doboltam uj-
jaimmal az ablakpárkányon,
amikor hirtelen kopogtak az
ajtón. Hátrafordultam. A kis
nő kombinében ült az ágy
szélén és nagyon meg volt
ijedve.

— Jaj istenem, — sugta —
most mi lesz ?

— Semmi, — vigasztaltam
— bujjon csak szépen a
paplan alá, én majd meg-
kérem a barátomat, várjon
csak rám szépen a hallban
s addig maga szépen el-
megy...

Ugy is történt.

A kis nő egyszeriben a
paplan alatt volt, én pedig
siettem ajtót nyitni. Walles
állt a küszöbön szörnyen
földült ábrázattal.

— Készen vagy ? Gyere...
azt hiszem, már nyomon va-

gyok... meg lesz a bizony-
ság...

— Egy perc, kedves barátom, azonnal rendelkezésedre állok, leszel szíves megvárni a hallban...

Bizalmatlanul pislogott rám, azután be a szobába.

— Valaki van nálad?

— Egy nő, de már megy is, azonnal jövök... — ki akartam tuszkolni, abban a percben azonban, amikor már majdnem becsaptam az orra előtt az ajtót, fölhördült és oly vad erővel ugrott nekem, hogy önkéntelenül is hátrahököltem és ő berohant a szobába s mint egy vércse csapott rá az egyik széken heverő női sálra.

— Ez... ez... hogy kerül ide...

Észrevette, hogy valaki van az ágyban, a paplan alatt. Földhözvágta a sált, odarohant és mielőtt megakadályozhattam volna, lerántotta a nőről. Az ijedten emelte kezeit arca elé és fölsikoltott.

Azt hittem, Walles végigvágódik a padlón, úgy megtántorodott s pár percre szóhoz sem tudott jutni, csak azután nyögte ki verejtéktől homlokkal:

— Szent Isten... a feleségem...

Hogy ezután mi következett, azt sem akarom részletezni, csak annyit jegyzek meg, hogy többet soha senkinek baráti szíveséget nem teszek. Mert Walles barátom is agyon akart ütni, holott teljesítettem kérését, megsabadítottam életét tönkretevő kételyétől: bizonyosságot szereztem neki...

Enyelgés

— Irta: CSÖPPIKE. —

— Feküdjünk le édesem? — szólt Andor kis feleségéhez. Az asszony visszamosolygott, s bement a hálószobába meztelenre vetkőzni. Andor addig elszívott egy illatos szivart s azután ő is a meztelenül remegő asszony mellé bujt. Egymáshoz feszültek a takaró alatt. Oh!...

Nagyokat dobálództak az ágyban a megfeszített akarás hevében. Az asszonyka csillogó szemmel, kipirult arccal rugta le a takarót. Formás idomai szabadon heverték, rajtuk az erős férfitest. Összeszorította rózsás combjait.

— Ne még! Várj... Feküdjünk a szőnyegre, úgy jobb. És ne oly gyorsan. Nézzük egymás testét és enyelegjünk, — lihegte buján.

Andor kibújtatta maga alól a nőt, ki azonnal lecsuszott a szőnyegre s térdére hullva, szétterpesztett lábakkal, széles ülepét nyújtotta a férje felé, aki csókokkal borította a két halmot...

A mécses kékes lángja, enyhe, sejtelmes homályba burkolta a

szoba butorait. Itt egy ing, ott egy harisnya, amott meg különféle női fehérnemű terült el izgató rendtelenségben. Egy harisnyakötő a földön hevert, az ágyon az összegöngyölt, puha selyemtakaró. A duzzadó ágyneműn még meglátott a gyűrődés, mit az imént a férje alatt lihegő asszonyka formás ülepe hagyott. A párnán érezhető volt még a meleg nedvesség. Kéjes borzongás futott végig Andor izmos testén. Szimatolva tágult orrlyika. Az egész szobát édes, izgató asszonyszag töltötte be. Andor szemeiben megjelent az a vésztojós tűz, mely szerelmet, megadást követel a nőtől.

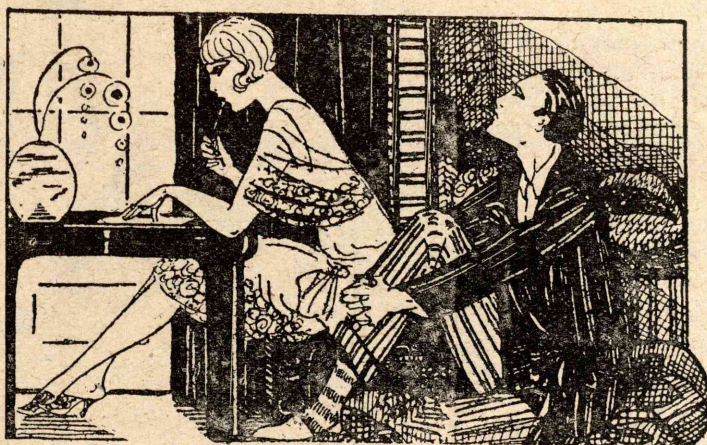
Aztán egy hosszantartó csókban forrtak egybe...

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-
ucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

Diktandó

ILLY

— Erótikus novella. —
Irtá: Hedwig Hard.

Illy arcát a betegágy kissé megfogyasztotta és megsápasztotta, de halvány színe a fekete haj alatt csak növelte bájoságát.

A leány önálló volt, két éve élt már Berlinben, mint gyors- és gépirónő egy gépgyárban.

Tudta, hogy kíváncsok, okos és így észrevette a fiatal emberek viselkedésén, hogy hatott rájuk. De vére minden nyugtalansága mellett belátta, hogy semmi sem lenne ostobább, mint engedni egy ilyen kívánságnak. Egy kivétel volt azonban. Erik, a külföldi igazgató fia. Kedves külsejével fel is tűnt Illynek. Első pillantásra látszott, hogy elkényeztetett fiucska, a fekete hajú, fekete szemű kölyök, kinek kiejtése elárulta külföldi származását. Viselkedése jó gyerek-szobára vallott és így vágyait is fékezte. Erik ingerülten vette tudomásul a többiek hódolatát. Ő volt az a hős, aki imárottjéért egy tucat párbajt is megvívott volna, azonban Illy néhány tréfás szóval mindig elvette kritikája élet, amelyet a többiek hizelgése miatt gyakorolt. Nem tehetett róla, nagyon szerette ezt a fiút és érezte, hogy szerelme viszonzásra talált.

A véletlen úgy hozta magával, hogy pár percre egyedül maradtak az irodában. A leány epretevelt. Érezték, amint a delejesség átjárja testüket.

— Erik... — szólalt meg Illy suttogva.

Erik nagy megindulást érzett. Zavartan tekintett Illyre, aki feléje nyujtva tartotta kezét. Egy csókkal leette az eprete és többször egymás után ismételte:

— Illy, Illy...

— Milyen sápadt maga! — mondotta Illy szintén megindultan.

Illy egy lépést hátrált, a falhoz támaszkodott. Erik egy lépést tett előre. Szem szembe néztek. Illy várt nagyon komolyan. Erik megszólalt:

— Illy, szeretem magát.

Illy kezébe temette arcát. Erik nem mert beszélni, sem megmozdulni. A kezekre bámult, amelyek Illy képét rejtették.

Amikor elvette a kezét, szeme könnyes volt és arca komoly.

Két vagy három percig tartott

az egész jelenet, amikor a szolga megjelent:

— Az igazgató ur kéreti a kisasszonyt!

— Kisasszony, — szólott az igazgató, — aki egyvuttal a fiu nagybátyja volt, — a kasszáján felveheti három hónapi fizetését.

Illy elsápadt, tehát az igazgató tudott ártatlan flörtjéről! Fejét meghajtotta és kiment a kegyetlen ember szobájából. Tudta, hogy ezek az elhízott pénzemberek szívesebben látnák fiukat boldogtalannak, semmint boldognak egy szegény lány mellett.

Másnap már nem ment be a hivatalba. Harmadnap megjelent a várva-várt. Boldogan, égő arccal üdvözölték egymást.

Illy odaült Erik mellé s kezét a szék karfájára tette. Erik ránézett. A szerelem perzselő tüze lobogott szemében.

A lélek engedelmes, de a vére nem lehet parancsolni. Ki nem tapasztalta volna ezt már önmagán?

Erik egész testével megfordult, megragadta a leányt s finoman, gyöngéden szorongatni kezdte. Egy másodperccel később, gyorsabban, mint ahogy elgondolhatták, ajkuk, a hetek óta szomjazó ajkuk összeforrt. Ahogy Illy lehajította fejét,

előtűnt meztelen nyaka. A fiu állával eltolta a ruha gallérját és szája a vállhoz igyekezett előrenyomulni.

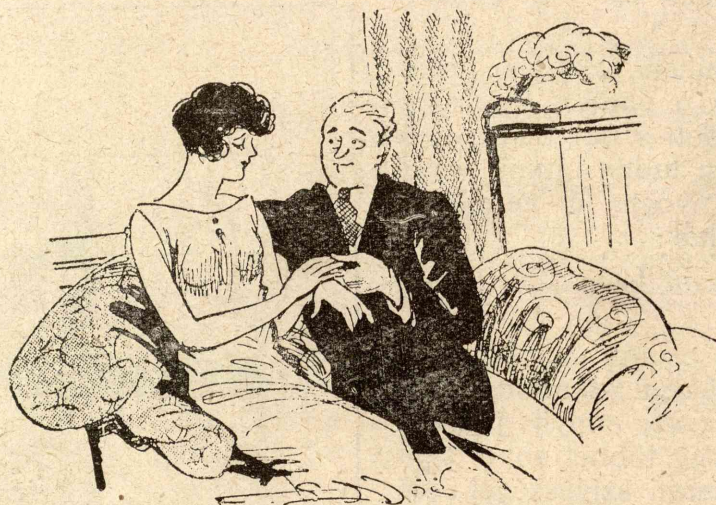
— Ne, Erik, ne!

De azért hagyta. A fiu keze tovakuszott a ruha alatt és elérte egy félelemtől és boldogságtól pihegő kebel finom husát. A kéz, amely fiatal mellét átfogta és kemény bimbóját nyomta, a hónaljhoz kuszott és ez a még testiesebb tapogatás a fiatal lány érzékiségét teljesen olvadásba hozta. Nedves szája elfogyasztásra készen állott, mint a nagyon érett gyümölcs. Ha a harapás váratott magára, úgy hízkelve ösztönözte.

— Illy, szomjas vagyok, elégek, — mondta a fiu panaszos hangon, mikor a csók eljutott már az összes fedetlen helyekre. A leány szerelme pedig erősebb volt szűzi ösztönénél és végre engedett...

Egy hónap múlva állást keresett, de a fiu nem engedte. Egy félév múlva nagykorú leszek, — szökött — és akkor úgy élünk, ahogy jólesik

— A te arcod fekete hajaddal, kék szemekkel és a munka, valóságos ellentmondás, amit a természet nem hagyhat jóvá. Te azért élsz, hogy másokat boldogíts... úgy, amint engem boldoggá teszel.

— Mit szökösz szegény Feketénéhez! Rémes, hogy meg van hívva! Mi van vele?

— Hát nem tudod? A férje tönkrement és azóta nem telik neki fogyókúrára!

Berenice szerelmes lesz

— Eredeti kézirat. —

Ez este először táncolt Berenice a hajón, ezüstbrokát ruhában és cipőben, gyöngyökkel karcsu, hófehér nyakán és háromkarátos briliánszal jobb mutatóujján. És másnap reggel négy virágcsokrot, három skatulya pralinét és hét darab szerelmes levelet kapott.

Tehát megint megindult a hajóvadászat — gondolta magában bosszusan, mert tudta már jól, mit jelent ez, Chikagó és New-York, Páris és Berlin, fürdőhelyek és oceánut elmaradhatatlan volt számára, mindenütt a férfiak tömeges és szemtelen érdeklődése. Pedig hogy gyűlölte őket. De tenni nem lehetett ellene semmit. Amikor apjától kért védelmet, az öreg csak vállat vont: de kedvesem, ha én itt a hajón minden fiatalembernek megtiltanám, hogy ne legyen illyesmivel a terhedre, úgy New York és Hamburg között nem érnék rá másra, mint szünet nélkül a fedélzeten oda-vissza galoppirozni.

Berenice könnyű kis selyempijamában ült a reggelinél. A pija-ma előtt hanyagul nyitva volt hagyva. Finom kis ing áttört selyme húzódott meg alatta, egyenes vonalban, elállva testétől s kissé lebegve. Csak akkor mozdult meg az a lebegő selyemfal, amikor kissé hátrahajolt. Ilyenkor alatta formák körvonalai bontakoztak ki, keblei tájékán, két kupszerű, rejtett, kemény kis halom furta előre az ing selymét. Hátrahajolt teljesen széken. Karcsu teste kecses félívbe tört. Izmos, kisportolt, azért mégis finom, leányos és husos, kíváncsú teste volt. Kis párnákkal, gödrökkel.

Ma jókedvében volt — vagy unalmában, mert a leveleket nem dobta olvasatlanul a papirkosárba, hanem először fölbontotta őket és beléjük nézett. Bosszankodott. Mindig és mindig ugyanaz, ugyanaz a téma, a tónus, az a modor és azok a frázisok. Házassági ajánlatok, szerelmi vallomások, találkákérések. Hát mit is gondolnak ezek az emberek — bosszankodott magában Berenice — hát nem tudják, hogy ő csak ahhoz az illetőhöz fog férjhez menni, akit szeret? Mit tolakodnak, reménykednek, sovárognak hát? Hogy szerelmes legyen?

Nehezen, jóformán nem is érezte még ezt az érzést, egyszer, mikor Ramon Novarrot látta egy film-ben, de az is hamar elmúlt. Már másnap reggelre.

Reggeli után a legújabb modell-ruhában ment ki a fedélzetre. Természetesen általános mozgolódás támadt a férfiak körében, már minden oldalról várták. Ugy azok, akik leveleket irtak, mint azok, akik még nem irtak levelet.

— Hogy aludt? Elragadó! Alig vártam! Istennő! — Csak úgy röpködtek feléje a hangos és halk megjegyzések. Berenice azonban gunyosan elmosolyogta magát, egy pillanatra megállt és édes, kissé kárörvendő hangon reflektált rájuk:

— Köszönöm urak a virágokat és a pralinékat, de édességeket nem szoktam enni, a virágok közül pedig csak az orchideákat szeretem, úgy hogy kérem Önöket, a jövőben ne fáradjanak fölöslegesen.

Azzal egyenesen a hajó virágárusnőjéhez ment, megvette az egész orchideakészletét és belelökte a tengerbe, megeskette, hogy nála többet ebből egy szál sem kapható és diadalmas mosollyal

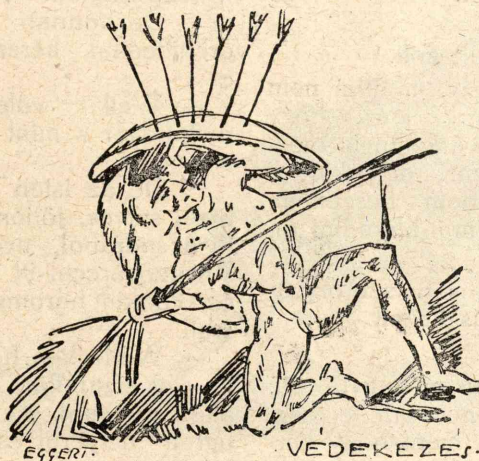
vonult át az urak hódoló sorfala között, vissza a kabinjába.

Másnap reggel azonban váratlan küldeményt hozott az egyik inas. Egy szál orchideát, amelyre egy névjegy volt erősítve, egyetlen egy szó:

„Edgar”.

Berenice még ágyban volt és szokása szerint meztelenül aludt. Ez a váratlan eset azonban annyira kihozta sodrából, hogy mindenről megfeledkezve, hirtelen fölült az ágyában. A paplan egészen csipőig hult le felső testéről, amely meztelenül maradt. Gyönyörű, ápolt hófehér bőre volt, karcsu és ruganyos felső teste, kemény halmi, melyek duzzadva furták magukat vérvörös bimbóju kupjukkal a levegőbe, szinte nekiágaskodtak. A hajósinas furcsa, csodálkozó szemekkel nézte őket, mint valami csodálatos, szent titkokat, amelyek varázsszerűen jelentek meg előtte. Nézte őket és bármennyire igyekezett is róluk levenni zavart tekintetét, azok húzták, ragadták, mágnesként vonzották maguk felé csodálkozó szemeit.

Berenice arra riadt fel, hogy valaki erősen nézi. Csak akkor eszmélt rá, hogy meztelen, de egy mozdulatot sem tett, hogy valamit eltakarjon magából. Csak intett neki, hogy távozzon és pár perc múlva már megint gondolataiba mélyedt.

Ki lehet az az Edgar? Honnan vette az orchideákat? Hogy mer névjegyére csak ennyit írni, hogy „Edgar”! Szemtelen fickó lehet, de majd megmondja neki a magáét.

Amint pedig felért a fedélzetre, az egyik hajóinastól megkérdezte, ki az az Edgar? Hogy rögtön elintézte és elvegye a kedvét a további kísérletektől.

— 40 es fekvőszék — volt a válasz érdeklődésére és amikor Berenice kíváncsian a jelzett szék felé közeledett, benne egy szimpatikus, de ismerős arcú fiatalembert pillantott meg. Igen, ismerte, már egyszer utaztak együtt, ugyanezen a hajón, és avval vonta magára a közfigyelmet, hogy csökönyösen és gondosan kerülte a nőket. Igen, igen, emlékezett rá. A többi fiatalember „nőgyűlölő”-nek csufolta.

Berenice csendesen elmosolyogta magát.

Tehát már a „nőgyűlölőre” is hatott — gondolta — hanyagul belevetette magát a szomszéd székbe és egyszerűen megszólította olvasmányába elmélyedni látszó utitársát.

— Mondja kérem, valóban ön az a bizonyos Edgar? Meg akarom tudni, miket mondani magának, hogy egy keresztnéves névjegyet küldeni ismeretlenül, ezt meg lehetős parasztságnak lehet minősíteni.

Utitársa ölébe eresztette a könyvet és valósággal sugárzó arccal nyújtotta feléje kezét, tekintete ragyogott az örömtől.

— Well...

Berenice csodálkozott.

— Ne tegyen úgy, mintha nem értette volna meg... igaz, hogy kétség ne legyen, angolul is megmondhattam volna, de tekintve, hogy már régen nem beszéltem, nem fogom magamat blamálni ön előtt...

Edgar barátságosan szorongatta még most is kis kezét.

— All right...

Berenice bosszusan hagyta ott. Egészen biztosan nem értette meg. A virágárusnőhöz ment, hogy kérdőre vonja a szál orchideáért. Az égre-földre esküdözött, hogy nem tőle ered. Mégis a következő reggel egy másik orchidea érkezett — szintén Edgartól. Berenice kezdett ideges lenni. A délelőtti megfogta Edgart a hajó fedélzetén.

— Hallja, Edgar, vagy minek hívják, én tegnap önnek határozottan megtiltottam, hogy nekem orchideákat küldözgessen, kérem és ajánlom, hogy ne idegesítsen többé.

— Well... — csókolta meg a kezét Edgar sugárzó arccal.

— Azt hiszem, most sem értett meg engem... de nem baj... megengedi, hogy leüljek az ön melletti székre... így... rettenetes egy ember...

Edgar rendületlenül hallgatott. Csak az a szimpatikus, derűs mosoly sugárzott tekintetéből, két szép, nagy szeméből változatlan állandósággal a lány felé.

— Maga azért egy különös ember is — mondta neki Berenice egy pár pillanat múlva — már nem is bánt az, hogy nem beszél, olyan jól áll magának ez a hallgatás...

Ott ültek a fedélzet végén.

Berenice hófehér karja rózsaszínű fényben derengett a szék támláján, lassan lassan befonta őket a fátyolos alkonyat.

Edgar keze lassan, óvatosan végigsimogatta a leány meztelen karját, de abban az egyszerű simogatásban annyi szenvedély izott, hogy Berenice ösztönszerűleg is összeborzongott, lehunyta két szemét és vérpiros ajka közül egy alig hallható, halk sóhajlás lebbent el.

A szál orchidea pedig minden reggel pontosan megjelent.

Berenice pedig majd meghalt a kíváncsiságtól.

— De honnan veszi ezeket az orchideákat kérem... árulja már el...

— Well — válaszolt csak ennyit Edgar s mint rendesen, mosolygott.

— De az isten áldja meg, legyen szíves, jöjjön már egy kicsit ki a sodrából, nyolc napja, hogy sugárzó arccal itt ül ezen a széken és óránként háromszor kiböki, hogy well...

— Well... — hagyta rá Edgar és egy cigarettára gyújtott, azaz akart gyújtani, mert Berenice fölugrott helyéről és kiűtötte a szájából.

— Well és well, oh, maga ostoba... igen, ostoba, nem érti ugyan, de annál nagyobb, butában ostoba... Itt ül egész nap és cigarettázik... egy csöpp bátorság, vér nincs magában... én a maga helyében már régen elmentem

volna a papához... Papa beszél angolul is... de ha a kikötőbe beérünk, akkor hiába, akkor minden késő... és maga, oh maga ostobák ostobája, nem is figyel ide és ha elhallgatok, meg mernék esküdni rá, azt fogja mondani: well!

— Well... — ismételte Edgar és nyugodt szívélvességgel mosolygott tovább.

A következő napi orchideát azonban személyesen hozta el Berenicének és ezuttal nem mosolygott, ellenkezőleg, igen komoly volt.

— Beszéltem a papával — kezdte tiszta és hibátlanul folyó német-séggel — természetesen mindenbe beleegyeznek... magától pedig csak annyit kérek, a jövőben ne nevezzen ostobának, nézze, az nem szép... well?...

Azután ott az utasok előtt magához vont a és megcsókolta.

Eppen ideje volt, mert a mai szál orchidea volt az utolsó. Ötszáz dollárért vette őket New-Yorkban és egy éjszaka sem tudott tiszteségesen aludni, mert nem volt helye tőlük a kabinjában...

Wild Oszkár

Elsőrendű

keményfahálok,
ottománok,
ágybetétek

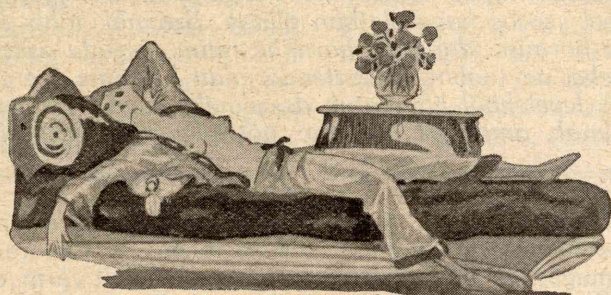
olcsón SIEBOLD butorgyárban,
Timișoara II. Távirdu utca 19.
Tel. 6-99. (39)

Ez a hely a MIA
Krém
számá-
ra van

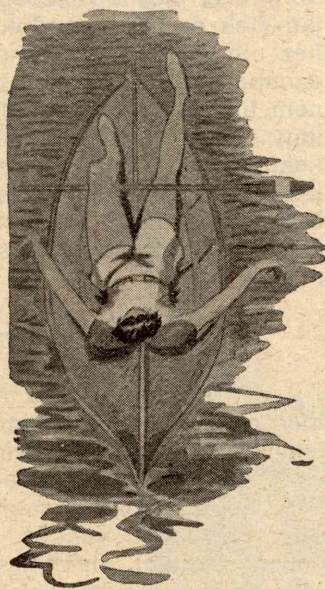
fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timișoara-Fabric,
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám

3 nap alatt eltüntett: szeplőt,
májfoltot, pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszertára Dóm-tér 9

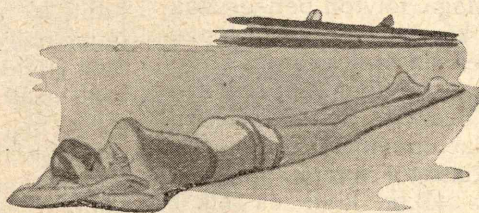
A NŐ PIHENÉSE

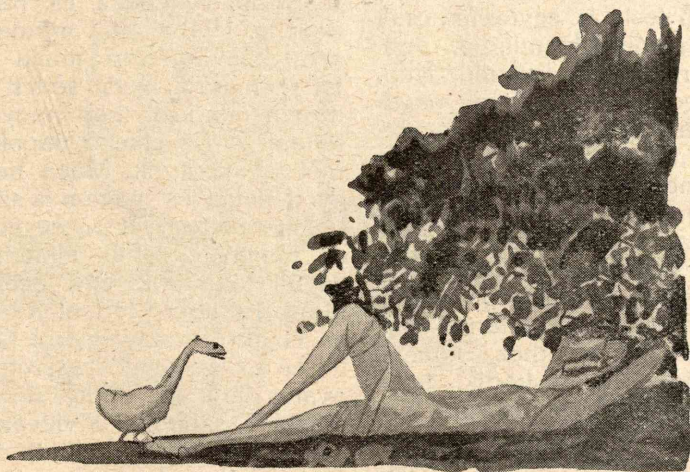
Otthon

A strandon

A homokban

A zöldben

HARMINC SZERELMES ASSZONY

HARMINC BIZALMAS LEVELE

— Sajtó alá rendezte: DR. BENEDEK MARGIT. (Utánnymás minden formája tilos.)

Egy ritkaságszámba menő levélgyűjteményből kapjuk közlésre az alább következő harminc levelet. A levelek tulajdonosa egy gyűjtő, aki más szórakozás híján előszeretettel válogatta és gyűjtötte össze mindazon sajtóságos dolgokat, amik a nők életével szoros kapcsolatban állnak. Száznál több levelet bocsátott rendelkezésünkre, amiből mi kiválogattunk harminc darabot, harminc intim, őszinte asszonylevelet és azokat folytatásokban közöljük. Ezeket a leveleket az utóbbi 15 esztendő alatt harminc szerelmes asszony és leány írta harminc szerelmes férfinak. A levelekből kihagytuk a személyi vonatkozású részeket és csupán szexuális oldalról mutatjuk be olvasóinknak, amelyből harminc női lélek különféle felfogása és megnyilatkozása tükröződik vissza.

Tizenhatodik levél.

...nem bírom tovább és történni bármilyen véget kell vetni. A fák nem nőnek az égig és az én szerelmem sem lehet olyan nagy, hogy egyszer vége ne szakadjon. Maga folyton pénzért zaklat, pénzt követel és pénzért fenyegetőzik és én csak szórom a rengeteg bankót, öntöm a bőség szaruját csak azért, mert szeretem. Viszont szerelmemért durvaságot és gorombaságot kapok. Maga a pénzt más nőkre költi és elkártyázza, éjszakákat tivornyáz át, amikor én kénytelen vagyok idegen férfiak csókját tűrni csak azért, hogy a pénzt holnap magának adjam. Kedves barátom, nekem is van szivem és van lelkem. Az én parfümös hálóingem olyan szívet takar, akár a fejedelemnők leheletfinom köntöse. Mert a sziv mindig egy, csupán az érzés más, amint-hogy a nő teste is egyforma, csak a külsőség változik mindig, amit maguk férfiak nem tudnak. Igen, én szenvedtem, dolgoztam magáért, mert azt hittem, hogyha egybe lesz egy nagyobb összeg, elme-gyünk innét és valahol nagyon messze új életet fogunk kezdeni és boldogan tudunk élni. De az én keserves filléreim nemhogy gyarapodnának, de napról-napra apadnak, maga pedig egy jöttányit sem járul hozzá a keresethez, hanem az én bőrömön élösködik, amit tovább nem bírok és inkább törjön porrá a szivem, vesszen ki belőle a legutolsó emberi érzés, de magával szakítanom kell...

Tizenhetedik levél.

...Még most is remegek, ha végig gondolom az utolsó hetek izgalmait és minden csepp vérém fellázad iszonyatos bosszujára. Én,

a fiatal, tizenhatéves lány, a romlatlan szent szerelem első tudatával lettem a magáé és úgy adtam oda testemet parázna vágyainak, mint mikor a régi rómaiak véráldozatot mutattak be a haragvó isteneknek. Csakhogy engem még fűtött a nagy szerelem is, mert látja, nagyon szerettem magát és meg tudtam volna halni magáért, csak azért, hogy boldognak tudjam. És mi lett a vége? Amikor szerelmünkől sultogni kezdtek, attól féltem, hogy szüleim megtudnak valamit és kértem magát, vigyázzunk, nem szabad oly sűrűn találkozni, mert a falnak is lehet füle. Maga megharagudott. Avval érvellt, hogy nem szeretem magát, meguntam és nem akarok többé találkára menni. Sőt azt is szememre vetette, hogy bizonyára más szeretőm van, azért nem kell maga nekem és hetek multak el a legnagyobb civakodás és harag közepette. Hiába volt minden kérés, könyörgésem, maga hajhatatlan maradt, végig sértett és én türtöm mindezt, mert nagyon szerettem. A következő napokban ismét találkoztunk. Maga nem hagyott békét és magam is szerettem volna már egy órára egyedül lenni magával, tehát elmentem és együtt töltöttünk egy egész délutánt. És ekkor történt a baj. Maga csupa bosszuvágyból nem volt többé az az óvatos szerető, az az óvatos férfi, aki eddig, nem alkalmazta a szokott elővigyázatossá-gokat, léha tréfával elütött mindent és két hét múlva arra a felfedezésre jutottam, hogy anyának érzem magam! Nem akartam hinni és vártam még egy hónapot. A második huszonnyolc nap minden kétséget kizárólag megállapította terhességemet, aztán még egy pár hét, remegés, várás, míg végre is

kezdték mutatkozni a rendes tünetek és maga — elmaradt. Ekkor már nem lehetett várni, cselekedni kellett, mert maholnap megtudja mindenki és nekem végem van. Nem akarom a dolgokat részletezni, de hála Istennek, ma már tul vagyok mindenben. A műtét sikerült, nem tudta meg senki és ma az ország másik végében nyugodtan élek és félve gondolok a nehé-z napokra. A maga aljasságát azonban soha, de soha elfelejteni nem tudom. Tapasztalatlan, fiatal lány voltam, aki nem hitte a férfiakat oly bosszuállónak, hogy ilyenre is képesek legyenek, de tiszta szivemből kívánom, hogy ezt az egy bűnét a jó Isten soha ne vegye le...

Tizennyolcadik levél.

...egy szónak is száz a vége és mert nem akarom leveletem a végtelenségig nyújtani, rövid leszek és rövid néhány sorban adom tudtára, hogy ezentul házamban nem szivesen látott vendég. Udvarol nekem, a fiatal, elvált asszonynak és közben tizenhatévesztendő lányomba szerelmes. Amikor engem megkap és szeretőjévé tesz, a harmadik pásztorórában azt mondja, nem baj, ha a szomszéd ajtót nyitva hagyjuk, hisz a kislány ugvis alszik. Hamarjában nem tulajdonítottam neki fontosságot, de a következő napon kislányom különös szavaiból arra lettem figyelmes, hogy az éjjel meglesett minket. Próbára akartam tenni és a következő nap este ismét nyitva hagytam az ajtót, de titkon figyeltem. Maga leveleközlött és úgy mint más-kor, mellém feküdt. Ölelése közepette arra lettem figyelmes, hogy kislányom óvatosan felkel az ágyból és a sötétben az ajtóhoz oson.

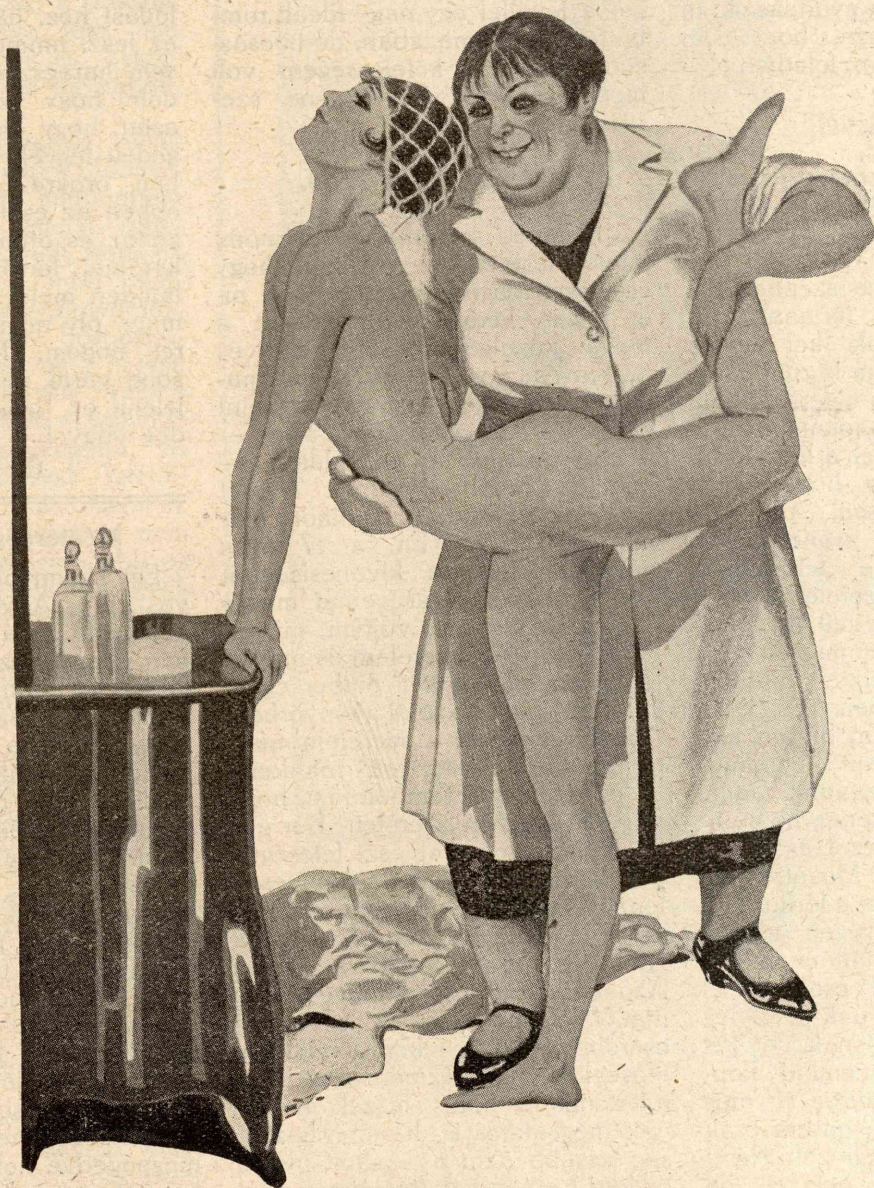
Magának nem szóltam semmit, de tudtam, hogy néz, ámbar nem láthatott semmit. A következő napokban maga egy kicsit gyengélkedett és mert jobb ápolást akartam adni, azt mondtam magának, elkülönítem saját hálószobámat a maga számára és legyen ott. Maga örömmel fogadta. Három napig feküdt és a három nap alatt teljesen elcsavarta szegény kislányom fejét. A szerelemről olyan iskolát kapott magától, amit talán én sem tudok és a szegény tudatlan gyermek azt mondja magának, szeretné ő is megpróbálni, mint a mama...

Erre maga az ágyra huzta és ekkor toppant m be én... Mondja uram, mit érdemel maga? Felkelene jelentenem és börtönbe csuknom...

Tizenkilencedik levél.

...Tegnap elvittem íróasztaláról valamit, ma itt küldöm vissza. Bocssássa meg vakmerőségemet, a kényszerűség vitt rá, de hogy őszintén megbántam bűnömet, avval akarom levezekelni, hogy többé soha nem kerülök szemei elé. Tudja jól, szegény, szerencsétlen asz-

szony voltam. Igazán abból a kis nyugdijból éltem, amit havonta kapok, de régen elhatároztam magamban, hogy szerelmemért cserébe pénzt fogok valakitől kérni. Ekkor tűnt fel előttem maga. Megtetszettem és nem hazudok, amikor azt mondom, hogy nekem is tetszett maga, sőt a későbbi időben határozottan szerelmes kezdtem lenni. Maga több ízben akart nekem pénzt adni, én azonban soha nem fogadtam el. Egyrészt resteltem, mert magát igazán és őszintén szerettem, másrészt pedig nem fért volna tisztességemhez,

Masszás

hogy kokott módjára eladjam testemet ép annak az ambernek, akit rajongásig imádok. Tegnap azonban egy helyen sürgős fizetni valóm volt, amire sehonnét nem bírtam pénzt szerezni. Magától szegyeltem kérni pedig tudom, adott volna, és az íróasztaláról a bucsuzás előtt a nagy csomó pénzből hirtelen kimarkoltam két darabot és a táskámba gyűrtem. De nem tudtam egész éjjel aludni. Az idegen és a lopott pénz égelte a tenyeremet, marta a lelkemet és csak most nyugodtam meg, amikor borítékba téve, itt küldöm magának vissza. Lehet, hogy maga azt sem tudta, mennyi pénz van az asztalon, soha nem jön talán rá, hogy azt én vittem el, mert feltétlen bizalmát élveztem, de viszont azt sem bírtam volna elviselni, hogy talán takarítónőjére gyanakszik. Itt küldöm tehát vissza, bocsásson nekem meg és kérem, feledjen el...

Huszdik levél.

...Hidegségem okára csak most, egy félév múlva jöttem rá és ha ezt őszintén megírom, bizonyára kiábrándul belőlem és soha szeretni nem fog. Maga szépnek tart és mások is ennek tartanak. Huszonhat éves vagyok, két év óta özvegy és talán nem is gondoltam volna férfira, ha ép a férfiak nem hangsúlyozzák oly sokat szépségemet. Ekkor tűnt fel a láthatáron maga és rövid egy hónap alatt jóba lettünk egymással. Az a nő voltam, aki a maga zsánere és ez érzékiségét annyira felcsigázta, hogy a legforróbb szerelemben részesített. Csókja szinte perzselt, ölelése szinte megsemmisített, erős férfi erejének tudatában majdnem felolvasztott a kéjben. És látja, mindegyre a tüze nem bírtam meleg lenni. Nem bírtam szerelmes simulásait úgy visszaadni, amint azt más nő szokta tenni, nem bírtam a szerelmet élvezni és hideg, közönyös maradtam. Magát ez nagyon bántotta, sértette a férfiúi hiúságát is és büszkeségén csorba esett. De megvigasztaltam magát és azt mondtam, ez csak onnét lehet, hogy nem vagyunk még elég megszokottak egymásnak, a két test nem működik szerelmi kontaktusban és nem parizoz egymás indulataira. Az idő azonban csak újabb meglepetéseket hozott. Nem-hogy javult volna a helyzet, de egyre rosszabb lett; én már nem is hideg voltam, de egyenesen un-

dorodtam magától. Pedig amikor levelköztem maga előtt és meglátta hófehér, ruganyos mellemet és csókjaival tapadt rá, maga a kéj legmagasabb fokán volt, én pedig az undor és a visszaszítás perceit éltem át. Ez a tudat beteggé tett, buskomor lettem és napról napra jobban féltem attól az órától, amikor a maga karjaiba kell feküdnöm. Orvoshoz fordultam, aki aztán mindent megmagyarázott. Tudja meg tehát maga is, hogy engem az Isten egy borzasztó átokkal sújtott: megládagta nememet és megtagadta tőlem azt, hogy a férfi szerelmét élvezni tudjam. Én a szép és kíváncsias asszony, a vért perzselő nő, soha nem tudom érezni a férfiak mámort hozó szerelmét, mert én a nő csak nőt tudok szeretni... Ezzel a levéllel egy nagy ideált romboltam össze magában, de bocsásson meg, ezt kötelességem volt megírni és kérve kérem, ne széressen engem...

Huszonegyedik levél.

...de meg kell magának írnom, mielőtt férjhez megyek azt is, hogy egy picit mégis szerettem, egy picit mégis kedves volt nekem a maga közelsége, őszintesége és jósága és most, a bucsu pillanatában úgy tekintek magára, mint egy szép, kedves álomra, vagy — bocsásson meg a hasonlatért — mint egy halottra, akinek értékét csak akkor tudjuk, amikor már nincs közöttünk. Én, a 17 éves fiatal lány csupa kíváncsiságból adtam oda szüzességemet magának, mert kíváncsi voltam, milyen lehet az a testi szerelem és milyen lehet az, amikor két ember egyesül a legnagyobb földi gyönyörben. Maga bevezetett a szerelem misztériumába, megtanított mindenre és csak most érzem, tudom, hogy nagyon, nagyon szeretett. Bár úgy lett volna, hogy elvesz feleségül, ma, a mostani eszemmel szívesen lennék a világ előtt is a magáé, de ebben magát ezer és ezer ok gátolta és én beláttam helyzetét. Azonban, hogy jóvá legye soromat, főleg, hogy én értem valamit cserébe adjon nekem, nagyban elősegítette férjhezmeneteletem, a miért mindig hálás leszek magának még akkor is, ha ez a házasság később nem a szokott nyárs-polgári házasságok fináléjával végződik. Lehet, hogy férjem nem tud meg semmit, mert tanácsait szigo-

ruan követni fogom és ha talán meg is tud valamit, azt hiszem szeret annyira, hogy ezt velem éreztetni nem fogja. A magával eltöltött szép időket azonban ennek dacára sem tudom sajnálni, mert mégis szép és kedves volt az a rövid idő, amit ketten eltöltötünk. Szép, kedves és csodás, tele szerelemmel, remegéssel és félelemmel és köszönöm magának az az olthatatlan szerelmet, amivel elhalmozott. A kis szoba mindig eszembe fog jutni, az első csókot beleviszem a házasságba is és minden pillanat úgy fog élni bennem, mint akkor, amikor először ölelt magához. Akkor csak a testem szerelte magát, ma a lelkem is szereti és boldog leszek, ha az uram úgy fog szeretni, mint maga szeretett engem. És ha az élet csalódást hoz, ha ez a házasság nem az lesz, aminek gondolom, akkor sem haragszom magára, mert tudom, hogy szerelmét áldozta fel azért, hogy én boldog és megelégedett legyek. Minden más esetben örökre elveszít engem, de ebben az esetben visszatérek magához és örömmel hozom szerető karomat, forró számát és lelkem minden melegét. Jól tudom, hogy maga oly nemes és annyira szeret engem, hogy visszatértem soha várni nem fogja, mert azt jelenti ez, hogy az életben boldog vagyok...

(Folytatjuk.)

Mesterséges szüzesség.

Egy tizenharmadik századbeli orvos írja: „Az általános romlottság közepette az a heves vágy azonban, hogy tiszta szüzeknek tartassanak, annyira megy, hogy semmiféle veszélytől nem félnek leányaink és a legnagyobb fájdalmakat is eltűrjük; nagyon gyakran találunk olyan nőszemélyeket, akik a szeméremrészükön megsebesítették magukat, hogy szüzeknek tartsák őket.” Egy német orvos ezt írja: „Hát az olyan hajadonnak, aki élete néhány évét illetlen gyönyörökben töltötte el, ne volna joga ahhoz, hogy a lakodalma napján megnyerje férje tetszését, ha egy kevés báránnyért szerez, melyet előbb jól kiszárit és két-három labdacba gyurva, szeméremtestébe elhelyezi? Ne lenne megengedve neki, hogy a szüzi békéjét megtarthassa és minden lehetőet elkövesse, hogy a férje becsülését megszerezze.”

A háromszázezer frankos éjszaka

— Eredeti kézirat. — Irta : GYÖRY ENDRE. —

A hatalmas sarki bérpalota első emeletén volt a klub, az a sokat megírt, sokak által megcsodált és sokak által irigyelt szentély, a hatalmasok tanyája, ahova csak a pénzfejedelmeknek volt szabad bejárásuk, legfeljebb a minisztereknek.

A kényelmes kelet minden fényűzésével és nyugat minden vívmányával felszerelt helyiségekben most, a kettős ünnep küszöbén kissé fesztelenebb hangulat uralkodott. A nagybankok, a tőzsde, börze pár napig zárva lesz, ma nem keringtek számok és összegek a levegőben és az agyakban, mint máskor.

Az ugynevezett kisterem egyik sarkában öt idősebb férfi üldögélt, öt fejedelem: a pénz mindenható fejedelmei. Elegáns estélyi ruhában, mint mindig, higgadt, komoly, gondbaborult arccal, mint mindig, de előttük a börzeárfolyamok, hitelszaklapok és piros bőrbe kötött kis jegyzőkönyvek helyett ezüst kannában bőlé állt, amelyből a vakító eleganciában ragyogó pincér időnkint nesztelenül és utánozhatatlan gráciával teletöltötte a közben megürült poharakat.

Az öt férfit úgy különben nem volt semmi különös, legfeljebb az egyik vonla magára rögtön a figyelmet. Magas, kemény alak, a haja tiszta hófehér, de azért vonásai és mozdulatai fürgék, fiatalosak és jobbszemén aranykeretű monokli csillogott.

Ebben a percben mindnyájan kedvesen mosolyogtak, egy fess nő haladt át a termen ragyogó estélyi ruhában, pompás ékszerekkel megrakva, egy ismert másik pénzkapacitás oldalán. A híres művésznő volt, a férfiak hosszasan utána néztek, megdörzsölték a kezüket és öt perc múlva már nem is beszéltek egyébről, mint a nőkről.

Az egyik alacsony, kövérkés ur felsóhajtott:

— Rengeteg, mennyit költöttem a nőkre... ha az a pénzem meg lenne, még két bankot alapíthatnék vele... — tette hozzá mosolyogva.

A hófehér haju ur kiitta talpas poharát és most ő kezdett beszélni.

— Én nem mondhatnám, hogy sokat költöttem volna nőkre, illetve... igen, emlékszem... egyetlen egyszer... háromszázezer frankba került...

Az urak szinte meghökkentek.

— Háromszázezer frank?

— Ej há!

— Ez érdekes...

Feszült érdeklődéssel fordultak mindnyájan feléje, nagy csend támadt, a hófehér haju ur megiga-

Fiatal cigánylány

— Eredeti felvétel. —

zitotta szemén a monokliját, rágyújtott egy vastag bőrszivarra, hátradőlt foteljében és mesélni kezdett:

— Ugyebár, tudják az urak mindnyájan, amim van, azt Amerikából hoztam magammal, hogy s mint szereztem, az mellékes, mondhatom, nagy fáradtsággal és sok izzadtsággal. De hogy is kerültem tulajdonképpen Amerikába? Egyszerűen. Elkéseredtem és ez adta kezembe a vándorbotot. Nagyon szerelmes voltam és engem is szerettek. Egymáséi azonban nem lehettünk. Az ő szülei ellenezték a dolgot, azt hiszem legkomolyabb okuk az volt, hogy én egy szegény ördög vagyok. Ez azonban elég volt nekik arra, hogy a legradikálisabb módon szétválasszanak bennünket s én eljöttem. Előbb azonban megfogadtuk egymásnak, hogy bárhogy és bármint is fogunk találkozni, sohasem fogjuk elfelejteni egymást, mert mondom, szörnyen szerelmesek voltunk.

Én tehát elmentem Amerikába, de három év múlva megint itthon voltam. A szülővárosomban. Kissé sápadtan és fáradtan, de a zsebemben egy tömött tárcával: háromszázezer frank volt benne, ennyit szereztem odaát. Délután érkeztem meg szülővárosomba és a negyedik ismerős, akivel találkoztam, mit gondolnak, uraim, vajjon ki volt? Senki más, mint ő. Mia, hajdani szerelmem, azaz még most is nagyon szeretem őt. Kissé teltebb lett, magasabb, de ugyanolyan szép volt, mint akkor és amikor megláttam, szinte megtántorodtam, a vér a fejembe tódult a nagy izgalomtól, az örömtől, a boldogságtól.

— Mia... Mia...

Kitárt karokkal siettem feléje, szerencsére egy kis mellékcán voltunk, egy ember sem járt arra. Valósággal megdöbbsent, amikor meglátott és könnyek között mesélte el, hogy férje van, szülei rögtön elmenetelem után hozzákényszerítették egy illetőhöz, aki nekem különben azelőtt egyik legjobb barátom volt.

— Van gyermeked?

— Nincs.

— Szereted a férjedet?

— Nem.

— Szeretsz még engem?

— Ah, nagyon, nagyon és úgy, de úgy vártalak...

Remegve, boldogan simogaltam meg kezeim között tartott kezét és körülnéztem.

— Hol beszélgethetnénk zavar-talanul?

Gondolkozott egy keveset, azután hirtelen elhatározással fölkapta a fejét.

— Gyere hozzám...

— Ugyan...

— A férjem nincs itthon, üzleti köruton van, csak holnapután jön haza, cseléd pedig nincs a háznál.

Mit részletezzem a dolgot uraim. Elmentem Miához és a délutánt, az estét úgy töltöttük el, mint két ember, akik nagyon, akik végte-lenül szeretik egymást. Ugy kilenc óra tájban pedig megvacsoráztunk, vacsora után pedig, természetesen: lefeküdtünk.

Előbb Mia, azután én. Én künn, az ebédlőben, a szelontra vettem a ruháimat, úgy mentem be hozzá a hálószobába. Éppen elhelyezkedtünk, — úgy tíz óra lehetett — amikor hirtelen valaki becsenget. Mia halálraváltan emelkedik föl mellőlem és rémülten dadogja:

— Ez csak a férjem lehet...

A dolog annyira meglepett, hogy szinte megbénultam, minden cselekvőképeségemet elvesztettem.

— Menekülj be legalább a fürdőszobába — unszolt Mia, de én

nem mozdultam, nem bírtam mozdulni, egyre csak azt hajtogattam:

— Lesz, ami lesz...

Odakünn már dörömböltek:

— De Mia, miért nem engedsz már be?...

Ő, mintegy hipnotizáltan indult az ajtó felé és két perc múlva már az ebédlőben hallottam a férje hangját:

— De hát miért ne gyujtsak villanyt? Fáj a fejed? En meg rettenetesen fáradt vagyok, azért is jöttem előbb haza, le is fekszem rögtön, az étkezőkocsiban ugyanis megvacsoráztam...

— Hallottam, amint odakünn vetkőzni kezd és ruháit odadobja a szelontra, amelyen az én ruháim is voltak.

Ekkor azonban Mia hiszterikus zokogásba tört ki.

— Albert... ne... ne vetkőzz le, az Istenre kérek...

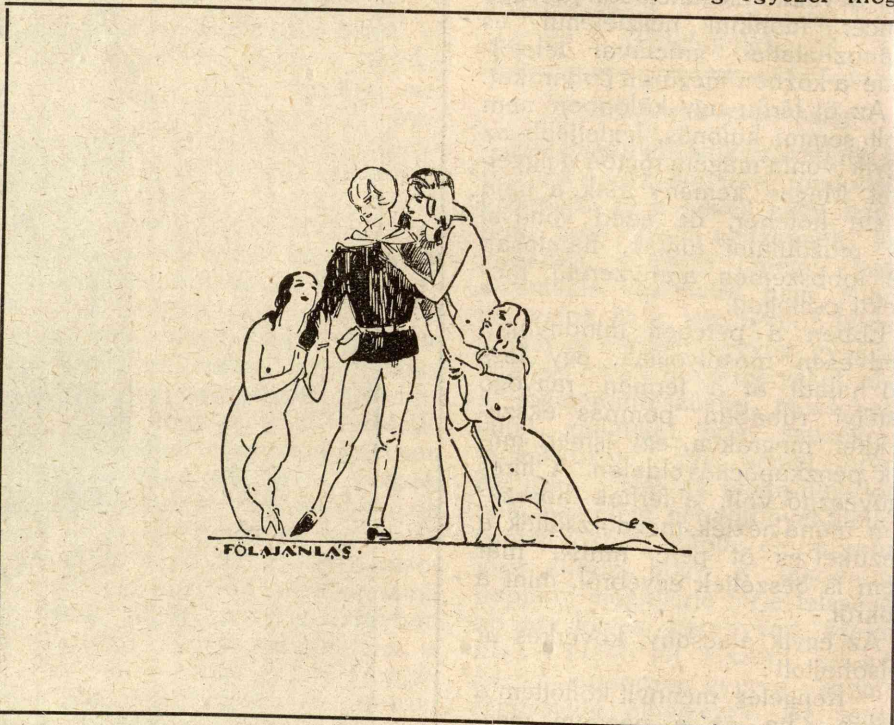
— De mi az, mi van veled?

— Majd megőrülök, olyan fej-fájásom van... menj el a gyógyszer-tárba és hozz valamit... okvetlen el kell menned...

Tíz perc múlva a férje elment és Mia magánkivül rohant be hozzám.

— Gyorsan öltözz föl és menj...

Idegeim ruganyossága visszatért, egy pillanat alatt az ebédlő szelönjánál voltam, egy perc alatt felöltözködtem, még egyszer meg-

Granatir

Műkelfestő és vegytisztító intézete

Király-utca 101. — Fiók: III. Bul. Carol No. 6, II. Str. Trei Crai No. 10.

csókoltam Miát és szerencsésen sikerült elhagynom a házat.

Gondolataim azonban csak úgy jó tíz perc múlva kezdtek visszaterülni a rendes kerékvágásba. Legelőször is a pénzem jutott az eszembe. Hátsó zsebemhez kapok, fagyos rémület szaladt föl egészen a szívemig... a tárcsa, a tömött tárcsa nincs ott... elvesztettem volna? otthagytam?

Lázasan keresgélek... de mi ez, még a hátsó zsebemet sem találom... de hát mi ez... éppen egy villanylámpa alatt vagyok, végignézek magamon és majdnem fölkiáltok rémületemben.

Az én nadrágom világosszürke volt, ez pedig sötétbarna. Semmi kétség. Ez a barátom nadrágja, a Mia férjéé. Mikor fölöltözött, hogy menjén a gyógyszerárba, megcserélte őket és most nála van a tárcám, sőt eddig már bizonyára tud is mindent...

Átkozott helyzet.

Egész éjjel nem aludtam, másnap pedig egész nap töprengtem. Nem, nincs más hátra. El kell mennem hozzá. És mindent elmondanom. Egyenesen és férfiasan. Hisz ugyis tudja már, a bűnjel ott van nála. Az elcserélt nadrág. A tárcám...

El is indultam hozzájuk, de utközben találkoztunk. Ennek nagyon örültem. Így legalább nem kell hozzájuk mennem, kellemetlen lett volna előtte találkoznom Miával.

Már messziről kémleltem az arcát, de nem vettem semmit észre rajta, sőt feltűnően barátságos volt.

— Szervusz édes öregem, hát megint itthon vagy?

Barátságosan szorongatta meg a kezemet, beszélt, kérdezősködött, engem pedig a méreg evett meg. Mit akar vajjon ez az ember? Miért teszi magát? Miért színészkedik nekem?

— Kérlek — kezdtem nagyon hidegen — egy nagyon fontos ügyben szeretnék veled beszélni, ráérsz most?

— Természetesen, hogyne... talán bemegyünk ide a kávéházba.

Leültünk egy asztal mellé és én pár percnyi habozás után belekezdtem kínos mondokámba:

— Férfiak vagyunk és gentlemanok...

Beszéltem, de ő egyre csodálkozóbb arcot csinált, később félbe is szakított.

— De ember, miről beszélsz?

Micsoda tárcsa? Micsoda nadrág? És hogy a feleségem?... Ha nem volnál régi jó barátom, bizony lsten megharagudnék az ilyen rossz viccekért...

A hófehérhaju öreg ur most egy kis szünetet tartott. Szivarjáról leverte a hamut, fölhajította az előtte álló poharat, ismét megigazitotta szemén a monoklit, azután kissé elgondolkozva, a többiek izgatott és kíváncsi várakozása mellett folytatta:

Nem részletezem a dolgokat, azt hiszem, az urak már sejtik a folytatást: Mia férje úgy tett, mint aki semmiről semmit sem tud és én, mit csináltam volna? Biróság elé mentem volna? Miára hivatkoztam volna? Meghurcoltam volna őt? Nyilvánosság elé vittem volna az éjszakai kalandot?

Nem volt mit tennem, hallgattam és másnap utaztam vissza: Amerikába és kezdtem mindent: előlről.

A háromszázezer frank pedig — az itt maradt, ennyibe került az a délután, az az éjszaka...

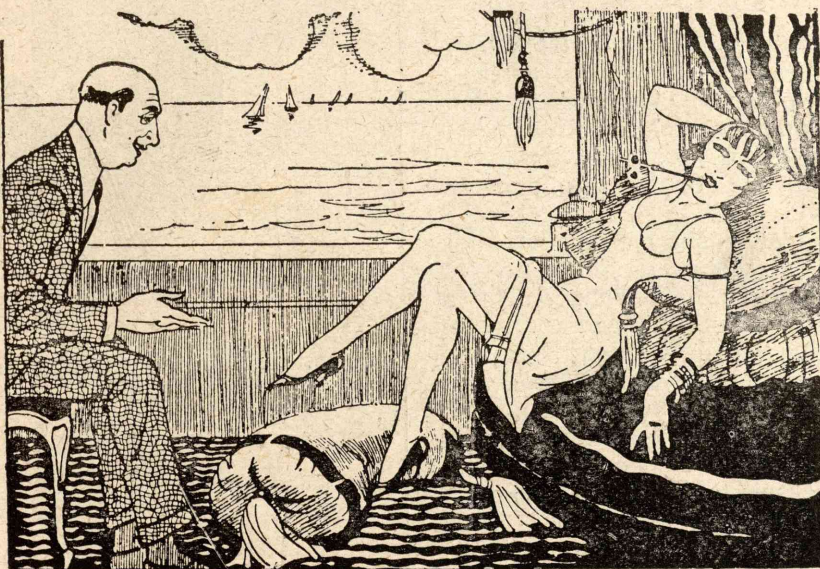
Elhalgatott.

A többiek halványan mosolyogva dőltek hátra a fotellekben, a pincér nesztelenül jelent meg mellettük és némán töltötte újra a poharakat, a fehérhaju ur pedig szétnyomkodta szivarját a rézvetes nehéz hamulartóban és szokása szerint igazított egyet aranykeretes monokliján.

A nő és a sport.

A nők sportolása sokkal több figyelmet érdemel, mint aminőben mai napig is részesül. Igen sok betegségnek oka, — mint például sok gerincoszlop elferdülésének, székrekedésnek, általában gyenge szervezetnek és az ebből következő — „könnyen megbetegedésnek“ — hogy a lányoknak nem szabad „fius“ játékokat játszani és sportolás helyett kézimunkára szorítják őket; általában illetlennek bélyegeznek minden olyan cselekvést, amihez erő és ügyesség, bátorság és kitartás szükséges. Élettani szempontból pedig a nő is gyakorolhat mindenféle sportot, csupán izlésünk (??) tiltakozik az úgynevezett „durva sportok“ gyakorlása ellen (boksizolás, birkózás, futball). Nagyon is fontos, hogy a leánygyermek is futkározzon, ugárljon (ne csak a babakocsiját tologassa, ha már a szabadban van) és így erősítse szívét és tüdejét; később a turisztika, korcsolyázás, tenisz, vívás, uszás stb. ajánlatosak. Rendkívül egészséges — és a nő egészségére feltétlen különösen kedvező, mert a hasizmokat nagy mértékben erősíti — az evezés. Sajnos, a modern gondolkodású és az „öregeket“ elmaradtaknak bélyegző lányok között még igen sokan vannak, kiknek egyetlen sportjuk az éjszakai át való táncolás.

(dr. n.)

A hölgy: No és hol hagyta Bélát?

A férfi: Egyikünknek el kellett intézni ma egy üzleti ügyet, kockát veteltünk, hogy ki jöjjön el.

A hölgy: ?

A férfi: És én vesztettem.

Nász a szabad ég alatt

— Részlet Victor Margueritte „Le Compagnon” című regényéből. —
(Eredeti francia fordítás.)

A férfi jól ismerte a lányt és azal tisztaban volt, hogy Anikót nem lehet egy kalap alá fogni azokkal a fiatal leányokkal, akiknek csak a nevük szűz, vagy félszűz és akik alig várják, hogy szüzességüktől szabaduljanak. Így azután, heves vágyakozása ellenére sem merte a lányt ostromolni és habozott a döntő szavak és cselekedetek előtt. Nem mintha nem érezte volna a kölcsönös, nagy vonzóerőt, hanem mert előre tudta, hogy Anikó mélyebbre szánt az életben, olyan mélyre, amilyen mély ségről szeretkezésében más asszonyokkal soha nem is álmodott. Tudta, hogy Anikó igazi nászajándékot tartogat a számára, érintetlen tisztaságában.

Anikó hiába tudott mindent a nagy titokról, amely a régi leányok előtt sűrű fátyollal fődte az aszszonyi és anyai kötelességeket, jól tudta azt is, hogy az alkotó aktusról, amelyet nem mindig kísér élvezet, semmit sem tud. Véletlenül Mellarmé költeményének egy sora jutott eszébe: „Ismeretlen csodára várok...” miközben szórakozottan felelgetett Amédée kérdéseire és megjegyzéseire.

— Milyen kellemes lehet most a parkban... Sétálhatnánk egy kicsit...

Ösztönszerűleg átkarolták egymást és tele tudóval élvezték a muló pillanatot. Összevágó, ritmikus léptekkel jártak egymás oldalán a biztos jövő tudatában, szerelmük hosszú, hosszú útjának érzésével.

Vágyakozásba merülve haladtak el a Labyrinthus, a Colonnade, a Jardin du Roi mellett. Anikó a férfihoz simult, mintegy hozzámintázódva mozdulataihoz. Nem látták sem a gyertyánfa falakat, sem az eget visszatükröző medencéket.

Madár csicseregett. Sáfrányszínű lepkék keringtek a sűrűségben. Lenkészin folyondár kapaszkodott a bokrokra. Amédée lehajolt és leszakított Anikónak egy vadvirágot.

— A mai séta emlékére.

Anikó kezét nyújtotta. A férfi megcsókolta.

— Segitsen, kössünk csokrot! Hangja remegett, minden pajkos színezete mellett is.

— Jó lesz! Dobja ide!

A leány leült a mohára, a férfi melléje ült. Vágyó pillantással siklott végig az elnyújtózó testen, a harisnya selyme alatt kivillanó bőrön, a lihegő keblen, a félig nyitott, beleegyező szájon.

— Anikó! — esdett a tekintete.

A leány vállára hajtotta fejét.

— Drága...

Ajkuk találkozott.

— Szeretlek!... És te?... Te is szeretsz?

A leány arca fölé hajolva, szomjasan szívta magába a halk meghatottsággal lehelt „igen”-t. Magához ölelte, mámor járta át, hogy karjaiba zárhatja.

— Milyen boldog vagyok! Hogy szeretlek!... Akarsz az enyém lenni?... Akarsz?...

A leány felelet helyett magához huzta.

— Már régóta szeretlek... — sutogta a férfi, de azt akartam, hogy önként add nekem magad... Edes szerelmem... feleségem...

Gyöngéden, szerelmesen egybe keltek...

Mikor Anikó felnyitotta szemét, ösztönös erővel tapadt Amédée ajkához... Az átélt fájdalomba élvezet vegyült, és öröm és hála töltötte el mámorosan kábult lelkét.

— Szeretlek... a tiéd vagyok... egész testemmel, egész lelkemmel...

A férfi lelkesen ismételte:

— Szeretlek, a tiéd vagyok!

Amint Anikó felemelkedett, az összetört folyondár lehullott szoknyájáról... Amédée leszakított egy másikat.

— Ennek az órának emlékére...

Anikó megcsókolta a gyöngyvirágot. Mind a ketten büszkeséget éreztek, hogy a természet színe előtt szívük hite szerint ünnepeltek meg szabad nászukat...

A randevu

Párisi művészi akt-képek (20 darab ára 30 Fr.) Rendelést az összeggel együtt Libr. UNIVERSUM. Paris, VI. e. 33 Rue Mazarine, címre kérjük. (Magyar levelezés).

ifjabb Kubán Endre:

Greta Garbó csókja

E különös lírai vallomás keretében be kell vallanom, hogy nem vagyok tulságosan elragadtatva Greta Garbó csókjától.

Mentő körülmény számomra, hogy még nem volt szerencsém a szőke démon szerelmi ömlengéséhez és így nem is nyilatkozhatom tulságos elragadtatással az isteni Greta erotikájáról. Greta Garbó északi nő. Hűvös, hozzáférhetetlen, mint az északi emberek általában és a fjordok ölében meghúzódó kék tengerszemek.

És ebben van az igazi vonzóereje, mert az a tudat, hogy ez a szőke tigris, aki két vakító fogsorával csak úgy ropogtatja a férfiakat és hogy démoniságának hódolók szívesen örülnének meg érte, hogy a távoli jégmezők királynője, mint lobogó láng emészti el az érte rajongókat. Két szürke bestia-szemében kegyetlenség, jóság, irgalom és bűn lappang. Mint egy bibliában elrejtett Boccació-lap.

Amikor csókol, úgy simul fel a férfihez, mint a szőke repkény fonja körül a falakat. Szája két parázsló tüzes csik. Mohón tapad oda partnerének a vállához és úgy szivja száját, mintha ebbe a csókba egész fiatal életét, reményét, szerelmét, tüzes szenvedélyét és féktelenül lobogó vágyát akarná becsókolni.

Kezeivel, melyek olyanok, mint két hófehér virágszirom, reszketően fogja le és simítja el az imádott férfi ráncait. Greta Garbó tudással és szenvedéllyel csókol. Tizenötödik Lajos nagy kurtizánja, Pompadour márkinő mondotta valahol, hogy ő a csókot nem a csók izéért szerette. Kötelességből csókol, mert ez is művészet és kötelessége mindenkinek, hogy az életben rábízott feladatát végrehajtsa. Az emberiség történetében vannak emberek, akik mint hadvezérek és filozófusok tették ismertté nevüket, míg az asszonyoknál sokan mint családanyák vagy mint kurtizánok vívták ki az utókor elismerését.

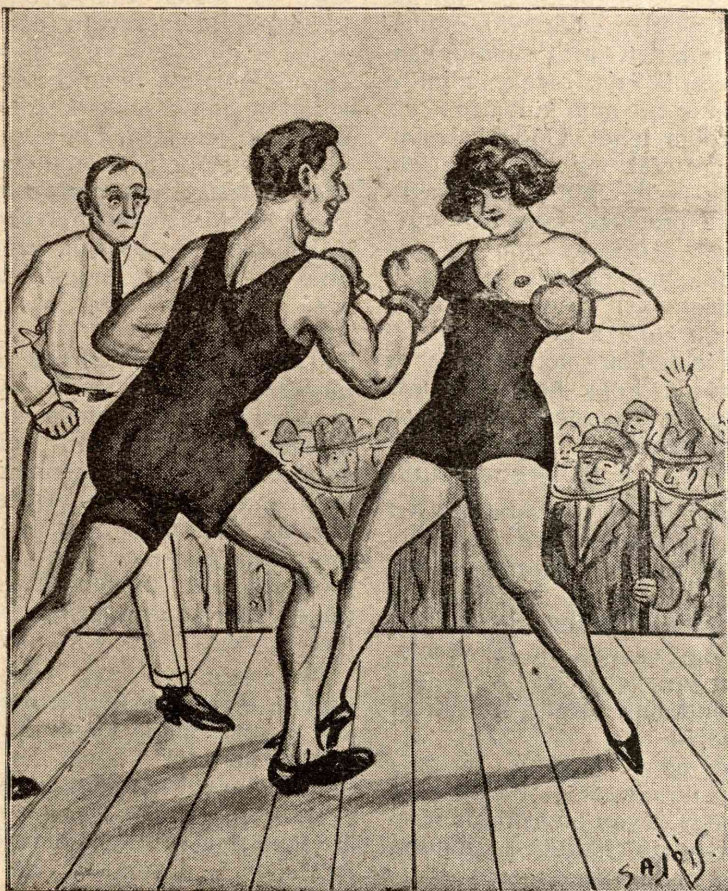
Mindig a kor és az idő formálja, szüli az embereket, Greta Garbó a tizennegyedik században bizonyára a legtündöklőbb udvarhölgy lett volna. A huszadik században filmszínésznő lett, mert nemcsak művészete, hanem főleg a csókjai predesztinálták erre. Gretának vég-

zele vagy szerencséje, hogy csókjával nemcsak partnerének, hanem nézőközönségének is felgyújtja vérért.

Greta Garbó, én mint szakértő gratulálok önnek!

A férj és feleség fegyelmezési joga. Budapestről jelentik: Rendkívül érdekes ítéletet hozott legutóbb a magyar Kuria, amelyben a házastársak kölcsönös megbecsülésének kérdésével foglalkozott. A válóperben, amelyet az asszony indított férje ellen, a feleség azt adta elő keresetében, hogy férje öt többször megverte, ami miatt őt a büntetőjárásbíróság tesli sértésért el is ítélte. A férj beismerte, hogy feleségét többször bántalmazta, de arra hivatkozott, hogy az ilyen viselkedés az ő társadalmi osztályában nem esik súlyos megítélés alá, mert földmivelő

emberek között gyakran megtörténik az, hogy a férj megfenyíti feleségét és ebből nagy esetet nem szoktak csinálni, különben is az ő eljárásának csak az volt a célja, hogy feleségét némileg megrendszabályozza és a rendre szoktassa. A Kuria a házasságot a férj hibájából felbontotta és indokolásában kimondotta, hogy a házastársak testi bántalmazása társadalmi osztályra való tekintet nélkül, minden körülmények között a házastársak kölcsönös megbecsülése ellen irányuló súlyos kötelességszegés, amely a házasság felbontására alapos okul szolgálhat. A férjet feleségével szemben semmiféle fegyelmezési jog meg nem illeti, annál kevésbé van joga feleségét tettelesen bántalmazni.

Boxmérkőzés

Létezik-e csunya nő?

És a csunya nőkről általában.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Sajnos, nemcsak másoknak a véleménye az, de magam is tisztában vagyok vele és kénytelen vagyok bevallani, hogy kimondottan nem is „nem szép”, de csunya vagyok. Arcom minden csunyasága mellett is azonban megvan bennem mindazon életkészség és egyéb kvalitás, beleértve a lelkieket is, amelyek a korombeli többi lányokban, (22 éves vagyok) de sajnálattal kell mégis nap-nap után észrevennem, hogy a fiatal emberek velem hatványozottabban kevesebbet foglalkoznak és nem olyan szívesen vannak társaságomban, mint a többiekében. Kezdetben ez csak gondolkodóba ejtett, de ma már elszomorít és kétségbeeséssel tölt el, éppen ezért, mert annyira érzem, hogy minden más tulajdonságom igenis van olyan, mint a többieké, ha nem külömb.

Kérem tehát Önöket, legyenek őszinték és tárgyilagosak, tényleg mellőzésre és magányra vannak predesztinálva az ugynevezett „csunya lányok” és azoknak már eleve ahhoz a gondolathoz kell hozzászokniok, hogy ők soha semmit se jelentenek a férfiak életében és ki van zárva, hogy boldogságukat valaha egy szerető férj oldalán megtalálják?

(K. Anna, Cluj.)

Válasz: A régi közmondás azt tartja, hogy csunya férfi nem létezik, de ha ma akarná valaki megformulázni ezt a közmondást, bizonyára nem felejtene el bevinni, hogy csunya nő sem létezik. Mert valahogy így van ez, hiába gondolják esetleg mások az ellenkezőjét.

Csunya nő a második században? Szinte nevetségesen hangzik és valahogy olyan érzésünk van a „csunya nő” hallatára, mintha valamely régkiveszett, szép gyermekkori emlékünket emlegetnénk, a megboldogult lóvasutat, panorámát stb. Mert vannak napjaink-

ban csinos nők és „slamposak”, jóarcuak és „unszimpatikusak”, soványok és kövérek, jó alakuak és formátlanok — de csunyák? Olyan ma már nem létezik. Mint ahogy már „szép” sincs. Mert, mint említettük, van jó arc, jó alak, jó lábak — de szépség? Az nincs. Az csak régen volt „divat”. Régebben igen, erre a két nagy szektára osztották a nőket.

Voltak szépek, akiknek arcuk szabályos volt, bizonyos bájossággal felruházva, mely kellemes volt a szemnek és voltak csunyák, kiknek arca mindezt nélkülözte. Ma ellenben az osztályozás egészen másképpen és más szempontból történik, sőt, mondhatni ellenkezőleg áll a dolog, az arc szépsége és régies kimondottan bájossága szinte ódivatu és közönséges a mai szemnek. Ez viszont egyáltalán nem feltűnő vagy indokolatlan dolog, ellenkezőleg, természetes jelenség, hogy ma az intenzív testápolás, testnevelés, a szabad testkultúra virágkorában a főszerep a női testre helyeződik, a nőket testük és alakjuk szerint értékelik, a szerint mérik, ez adja meg ma a régi szép és csunya fogalmát.

Tehát a legőszintébbek és leg tárgyilagosabbak lévén is csak megnyugtathajuk: nincs mit bánkódni a női testre helyezett nem kell gondokat okoznia magának azért, mert arca nem szép. A mai ember, de különösen az új generáció, melyhez tartozik, igen könnyen hajlandó ezt megbocsátani egy nőnek, sőt, csak másodsorban keresi és veszi figyelembe ezt.

Nem számítva azt, hogy nem tudjuk, mert nem említi meg, vajon a kozmetikus kimondta-e már az utolsó szót? Mert, ha nem, úgy mindezekről eltekintve, még ezen a bizonyos „csunyaság”-on is lehet segíteni. A kozmetika ma már nem is tudomány, de művészet, amely csodálatos dolgokat produkál és ha kívánja, nagyon szívesen adjuk meg illetékesek ci-

mét, akikkel ez irányban közvetlenül léphet összeköttetésbe.

De mindennél többet ér, és amit elsősorban ajánlhatunk: igyekezzon a torna és testkultúra által testét a lehető legtökéletesebbé és arányosabbá tenni, öltözködésben izlésnek és csinosnak lenni és meg vagyunk róla győződve, hogy azok a bizonyos illetők egyre szívesebben és többet lesznek a maga társaságában, mint az u. n. „szép” nőkében és csakhamar fog akadni valaki, aki nem csak észreveszi, de meg is szereti, nem csak többet, de állandóan társaságában akar maradni.

És meghozza a maga számára azt a kétségbevit boldogságot, amelynek azután igazán nincs semmi köze a csunyasághoz — de még a szépséghez sem. Ezek a testi kvalitások csak bizonyos szeizmográfok, felfelé állomások a férfi és nő között, amelyek csak felhívják egymásra a figyelmet és megteremtik az összeköttetést — a továbbiak, a többi azután nem a külsők dolga, hanem a bensőké.

A külső vonz egymáshoz és vétet észre egymással két különböző nemű embert, de amikor már összekerültek, a lelkiek lépnek előtérbe, kezdődik a benső közeledés és ez dönt boldogság vagy boldogtalanság fölött.

Ugy, hogy — ha érzi magában ugyanazon, sőt még több és jobb — lelki kvalitásokat, mint a többiek, igazán nincs kételkednie abban, hogy része lesz, része lehet-e a boldogságban és legyen nyugodt, mert el fog jönni, el kell jönnie, csak idő kell hozzá.

De hisz még fiatal és higgye meg, olyan szép, olyan jó: várni. Sokkal szebb és jobb sokszor, mint maga a teljesedés, de amit részünkről magának a legrövidebb időn belül kívánunk. (gye.)

Szerkesztői üzenetek

Névtelen levelekre nem válaszolunk. — Kéziratokat nem adunk vissza. — Leveleket csak válaszbélyeg ellenében irunk.

Gebauer Emil, (Bac). Nem válna, különben is verseket nem szívesen közlünk. Ajánlásra pedig időnk nincsen.

„Szarvas”

Kávéház és étterem. A Gyárváros legjobb szórakozó helye. Kitűnő konyha, italok! Váradi Aladár igazgató vezetése alatt esténként gyönyörű kabaré műsor.

zvet
s amit
ekez
al tes
é és
ésben
ni és
hogy
e szí
a ma
u. n.
namar
csak
i, nem
társas

ámára
ságot
nincs
oz -
Ezek
onyos
másol
k csak
net és
st - a
nem a
nsöke
oz és
külön
amikor
k lép
benső
logsáa

gában
s jobb
a töb
nie ab
lehet-e
ugodt
önnie

higye
várni
kszor
e amit
videbb
(gye.

tek
unk.
Levele
nk.

m vált
m szí
pedig

nyha.
üsor.

Skála János **f a s z o b r á s z**

Timișoara IV, Strada Gelu 18
(Pacsirta-utca) (930, 3)

Butorfaragást, fac-illárt, fa-szobrot és disztárgyat készí-
tek a legfinomabb kivitelben

Villanyberendezéseit, motor-, dy-
namó-mágnes, orvosi electromű-
szereit és felvonót (Lift) gyorsan,
pontosan javít és tekerccsel:

Goldsmann R. (33)

Electrotechnikai vállalat
Belváros, Zápolya u. 4.

Fratii Györffy Testvérek **Műbutorasztalosok**

Timișoara II. Rékási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA UNION **LUGOJ**

izléses kivitelű nyomtatványokat
szállít pontos határidőre.

Folyóiratok és művek
nyomtatására berendezett mű-
intézet.

Nyári melegben

hölgyek és urak, akiknek fényes,
izzadt az arcbőrük, kezük,
hónaljuk, nedvesítsenek meg
egy puha törülközőt vagy ruha-
darabot olyan vízzel, melyben
fele arányban valódi

Diana- **sós borszesz**

van elkeverve s aztán dörzsöl-
jék be ezzel gyengén az izzadt
testrészt. A mosdóvizbe (láb-
vizbe) is célszerű egy kanálnyi
Diana-sós borszeszt önteni. A
bőr üde és puha lesz, a fé-
nyesség, izzadságszag eltűnik.
(34)

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoniu

óras és ékszerésznél

Timișoara IV. Str. Iancu
Văcărescu 25 (Bemgasse.)

RÁDIÓ-REKORD

a legújabb, 1929-es típusu,
óriási hangerejű és hang-
tisztaságú rádiókészülé-
kek gyönyörű kivitelben.
Minden nagyobb városban
képviselő. Megrendelhetők
lapunk szerkesztősége ut-
ján is, mely esetben olva-
sóink 20% kedvezmény-
ben részesülnek.

E lap hirdetései sikeresek!

Az üzlet lelke a célszerű hirdetés!